

(CD-82) ૧૦ – સનાતન વસ્તુ બે મળતાં

સનાતન વસ્તુ બે મળતાં, ગ્રહે અ-વસ્તુઓ પરભાવ,
ઉભાં થઈ જાય વિશેષાભાવ, જો ગુહ્ય કારણોથી સ્ત્રાવ.

સમંદર પાસે મુક લોહું, ચડે છે કાટ પણ નક્કી,
નથી તેનો વે કોઈ ‘કર્તા’ પૂરાવે વાયુ અડવાથી.

રૂપી પુદગલ અને ચેતન, પ્રથમ સંસર્ગદોષે જામ,
અહમ ઉભું થયું પરથમ, વિ-શેષમ એ જ વિ-પરિણામ.

‘વ્યતિરેક’ ગુણ પણ આમજ, નથી પુદગલ કે ચેતનનાં,
પરસ્પર સાંમિધ્યે ભ્રાંતિ, કષાયો ન્હોય કાયમનાં.

જે દેહે હલણું ચલણું છે, ત્યાં હાજર આત્મ છે નક્કી,
પશુ, પંખી ને વાયુ કાય, ચારેન્દ્રીય બુદ્ધિ વીણ સંજી.

અનંતા જન્મ સંસ્કારે, ઉભાં થઈ જાય બુદ્ધિ મન,
વિભાવી પુદગલે ચરતાં, ઉભાં છે આજનાં રૂપી તન.

અનાદિથી પ્રદાન અજ્ઞાન, જે સૂણ્યું દેખ્યું તે શ્રદ્ધ્યું,
મહીં ભેળાવી રાગે-દ્વેષ, મમત્વ મીથ્યા તત્ત્વે વધ્યું.

અસંગી આત્મને સંગતિ, મળી, જેવી તે મુજબ દ્રવ્ય,
કરમ રસ જેવાં દ્રગ – ચશ્મે, તે મુજબ ઊકલે દ્રશ્ય.

જ્યાં શૈતાની-પ્રમુખ-તત્ત્વે, ત્યાં ઊકળે રાત દા’ડો જણ,
જ્યાં મૂળ ભગવાન છે પ્રભુત્વે, ત્યાં ઠરતાં માનવીય સબંધ.

ચડાવે મૂર્છા કાયાને, ચીકાશો બાધ્યાં હમકારે,
કુસંગી પાશ અડિયાંથી, બળેલો આગ સમ બાળે.

અને તેમાં યે સ્ત્રી-પુરુષ, બે વચ્ચે આંખ જો ખેંચાઈ,
ઘણાં રોગોની જન્મભૂમિ, જ્યાં કાયા વિષયે આકર્ષાઈ,
નથી સંસાર પણ અડતો, અડે છે અજ્ઞતાની ભૂલ,
થઈ ગુસ્તાખી અમથી પણ, સ્પર્શ છે વાસનાનું મૂળ.

જગતનાં ભોગ-ઉપભોગે, અજાગૃત્તિથી પેશે કુસંગ,
પ્રસંગો લપટાવી પાડે, ભયંકર રોગ છે વિઃષંગ

જગત પરમાણુંનું વિજ્ઞાન, જે કલ્પો તેવાં યોગ બને,
ઉપર કોમ્પ્યુટરે ‘કારણ’ જે નોંધ્યાં, ‘કાર્ય’ નીકળશે.

સનાતન સ્થાયી વસ્તુની, બનેલી છે સ્વયં કુદરત,
અવસ્થા સર્વે અ-સ્થાયી હિસાબી તાવડા ચઢુગત.

ચતુર્ગત તાવડે શેકાઈ, રહે જ્યાં મુક્તિની ઈચ્છા,
નિઃશેષે જ્ઞાની-કીરપા બળ, ઊડાવે ભ્રાંતિનાં ભૂક્કા.

જગતથી છૂટવા માટે, ખપે છે જ્ઞાનીને સત્સંગ,
વિ-કલ્પી માન્યતા કાઢી, ભૂલો ભાંગે છે ‘તે’ ભગવંત. -સનાતન..

